

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Δημήτριος Παπαρηγόπουλος

Σολομώντος Ἄσμα Ἀσμάτων

Δράμα εἰς πέντε πράξεις μετὰ ἐπιλόγου

Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, Ἀθήνα

1. τμ. 3, τχ. 1 (Οκτώβριος 1869), σ. 3-7

2. τμ. 3, τχ. 1 (Ἀπρίλιος 1870), σ. 201-203

1. ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ.

ΔΡΑΜΑ

Εἰς πράξεις πέντε, μετὰ ἐπιλόγου.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α .

ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΠΟΙΜΗΝ, ἐραστής τῆς Σουλαμίτιδος.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ, αἰχμάλωτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ τοῦ γυναικωνίτου.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥ-
ΣΑΛΗΜ.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ τῆς Σουλαματίδος.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸν γυναικωνίτην τοῦ
Σολομῶντος.

ΣΚΗΝΗ I.

ΓΥΝΗ τοῦ γυναικωνίτου.

Ἄς μ' ἔδιδον ἐν φίλημα τὰ χεῖλη του...

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ πᾶσαι ἐν χορῷ.

Γλυκύτεραι τοῦ οἴνου αἱ θωπεῖαι σου·
τὸ ὄνομά σου τέρπει τὴν ψυχὴν ὑμῶν
καθὼς εὐώδες ἔλαιον ἐκκενωθὲν·
καὶ δι' αὐτὸ τοσοῦτον σ' ἠγαπήσαμεν.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(φερομένη βιαίως καὶ ἀποτεινομένη πρὸς
ἀπόντα φίλον.)

ὦ! κράτει με πλησίον σου· ἄς φύγωμεν·
εἰς τὸν γυναικωνίτην μὲ ἀπάγουσι
τοῦ βασιλέως.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

πρὸς τὸν Σολομῶντα.

Εἶσαι ἡ χαρὰ ἡμῶν.

Γλυκύτεραι τοῦ οἴνου αἱ θωπεῖαι σου·
καὶ δι' αὐτὸ δικαίως σ' ἠγαπήσαμεν.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Τῆς Ἱερουσαλὴμ γυναῖκες, ἴδατε!
Δὲν εἶμαι, μολονότι μαύρη, εὐμορφος;
ὠραία ὅπως τοῦ Κηδάρ σκηνώματα
κομφή καθὼς τοῦ Σολομῶντος ἡ στολή;
Ἄν εἶμαι μαύρη, μὴ μὲ κατακρίνετε·
ὁ ἥλιος μὲ ἔκαυσεν, ὁ ἥλιος.
Τὰ τέκνα τῆς μητρός μου μ' ἐπολέμησαν·
ἀμπέλους νὰ φυλάττω μὲ ἠνάγκασαν·
ἀλλὰ τὴν κόρην δὲν ἐφύλεψε κανεὶς.

ΣΚΗΝΗ II.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

(Ὀνειροπολοῦσα).

Εἰπέ εἰπέ με φίλε τῆς καρδίας μου
εἰς ποῖαν χλόην ὀδηγεῖς τὰ πρόβατα
καὶ ποῦ τὴν μεσημβρίαν θὰ ἀναπαυθῆς;
Εἰπέ με τὸ, μὴ μάτην περιφέρομαι,
μὴ δὲν σὲ εὔρω· μήπως ξένα ποιμνία
καὶ μήπως ξένα συναντήσω πρόσωπα.

ΓΥΝΗ

(τοῦ γυναικωνίτου.)

Ἀπλῆ γυνή! τοσοῦτον εἶσαι εὐμορφος
καὶ σκέπτεσαι περὶ προβάτων καὶ αἰγῶν!
Ἄλλ' ὕπαγε λοιπὸν πρὸς τοὺς ποιμένας σου.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Παρομοιάζω τὸ κομφόν σου βάδισμα
μὲ ἵππου εὐγενῶς τὸ ἄρμα σύροντος
τῶν Φαραῶ ἐν ὥρᾳ πανηγύρεως.
Αἱ παρειαὶ σου μαργαρίτας φέρουσι
καὶ τὸν λαιμόν σου τὸ κοράλλιον κοσμεῖ.

Ἄλλὰ θὰ σὲ προσφέρω περιδέρια
ἀπὸ χρυσοῦν μὲ ἀργυρίου στίγματα.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(μόνη.)

Ὁ βασιλεὺς ἐδῶ που ἀναπαύεται
καὶ νάρδου διεχύθησαν ἀρώματα.
Ἄλλ' ὁ ἀγαπητὸς μου φέρει ἄρωμα
ἀγνὸν τοῦ θύμου καὶ ἀνθέων ὀρεινῶν.
Ὡ πότε πάλιν θὰ καθήσῃ παρ' ἐμοί,
καὶ εἰς τὸ πᾶλλον σῆθός μου θ' ἀναπαυθῆς;

(Εἰσέρχεται ὁ Σολομῶν.)

ΣΟΛΟΜΩΝ

Ἐραία εἶσαι ὄντως ἄνθος κάλλιστον
οἱ ὀφθαλμοί σου, ὀφθαλμοὶ περιστερᾶς.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

(πρὸς τὸν ἀπόντα ἔραστὴν αὐτῆς.)

Ἦραῖος εἶσαι τῆς ψυχῆς μου φίλτατε.
Ὡ! σ' ἐπεθύμησα ἢ πολυτέλεια
βαρύνει τὴν καρδίαν μου τὴν χωρικήν.
Ἡ κλίνη μας ἐκ χλόης μόνον σύγκειται.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ἐκ κέδρων εἶναι οἱ δοκοὶ τῶν οἴκων μου
ἐκ κυκαρίσων πάλιν τὰ φατώματα.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(Ψάλλουσα.)

Ἐγὼ τὸ ἄνθος τοῦ πεδίου
ἐγὼ τὸ κρίνον τῶν κοιλάδων

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

(Εἰσέρχόμενος βιαίως εἰς τὴν σκηνήν.)

Ὡς κρίνον κάλλιστον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν
οὕτω καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ ἀγαπητὴ
πλησίον φαίνεται τῶν ἄλλων γυναικῶν

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Καθὼς μηλέα ἐν τῷ μέσῳ ταπεινῶν
ἀγρίων δένδρων, οὕτως ὁ ἀγαπητὸς

ὁ τῆς ψυχῆς μου φίλτατος ὑπερτερῆ
τὴν ἄλλην τῶν θνητῶν ἀγέλην σύμπασαν.
Ἐπόθησα ν' ἀναπαυθῶ εἰς τὴν σκιάν αὐτοῦ.

(Οἱ ἔρασταὶ συναντῶνται.)

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Ἴδ' εἰς οἶκον οἴνου μὲ εἰσήγαγον

(πρὸς τὰς γυναῖκας)

Σημαίαν πρόμαχον ὑφοῖ ὑπὲρ ἐμοῦ
καὶ αὕτη ἡ σημαία ἔρωσ λέγεται.
Δότε με οἶνον, δότε με, λειποθυμῶ
ἐτρώθην ὑπὸ ἔρωτος βαθύτατα.

(Πίπτει κάτωχρος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἔραστοῦ
αὐτῆς καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἐσθεσμένην.)

Ἡ δεξιὰ του μὲ ἐναγκαλιζέται
κρατεῖ τὴν κεφαλὴν μου ἢ εὐώνυμος.

ΠΟΙΜΗΝ

(πρὸς τὸν χορὸν.)

Σᾶς ἱκετεύω, κόραϊ Ἰερουσαλήμ,
καὶ σᾶς ὀρκίζω εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν,
εἰς τὰς χλωρὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς βύακας,
ὧ μὴ τὴν ἐρωμένην ἐξυπνήσητε
καὶ πρὶν θελήσῃ μὴ ἐγειρήτε αὐτήν.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ Ι.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ (μόνη καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ.)

Δὲν εἶναι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἡ φωνή;
Ἴδου αὐτὸς πηδῶν τὰς φάραγγας
καὶ διαβαίνων βράχους πρὸς με ἔρχεται.
Πρὸς τὰς δορκάδας ὄντως εἶναι ὅμοιος
καὶ ἔχει τὴν εὐκίνησιάν τοῦ νεβροῦ.
Ἴδου αὐτὸς ὑπὸ τὸν τοῖχον κρύπτεται
καὶ διὰ τῶν θυρίδων τῶν δικτυωτῶν
μὲ βλέπει παρακύπτων καὶ ἐπιφωνεῖ.
« Ἐγειροῦ ἤδη προσφιλὴς περιστερᾶ »
« ἔλθε πλησίον μου· παρῆλθεν ὁ χειμῶν
« ὁ ὑετὸς παρῆλθε· διὰ τῶν δασῶν
« ὁ νότος δὲν γογγύζει, σύννεφα κοιλῶν.
» Ἦγῃ μὲ ἄνη εὖσμα στολιζέται.

α Ἀσμάτων ὄρα· τῆς τρυγόνος ἡ φωνὴ
 κ ἠκούσθη ἐν τῇ γῆ ἡμῶν· καὶ ἡ συκὴ
 α ἐξέφερεν ὀλύνθους· καὶ αἱ ἄμπελοι
 α μὲ φύλλα καὶ μὲ ἄνθη ἐστολίσθησαν.
 α Ἐγείρου, φίλη, καὶ ἐλθέ πλησίον μου·
 » μὴ κρύπτεσαι περιστέρα μου, ἐξελθε
 α τὴν ὄψιν σου νὰ ἴδω τὴν περικαλλῆ
 » καὶ νὰ ἀκούσω τὴν γλυκεῖάν σου φωνήν·
 α διότι ἔχεις ἀληθῶς τὸ πρόσωπον
 α ὠραῖον καὶ γλυκεῖάν τὴν φωνήν.»

(ψάλλει.)

Συλλάβετε τοὺς ἀλωπεκιδεῖς
 τοὺς φθείροντας τὴν ἄμπελον ἡμῶν
 τὴν ἄμπελον τὴν ἀνοστολισμένην.

Ἀνήκει εἰς ἐμὲ αὐτὸς· κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ
 ἀνήκω εἰς αὐτὸν· ἐπάνελθε λοιπὸν
 ἐπάνελθε· ὁ καύσων ἦδη ἔπαυσε
 καὶ αἱ σκιαὶ σμικρύνονται· ἐπάνελθε
 καὶ αἱ δορκάδες ἐπιστρέφουν κ' οἱ νεβροὶ
 τοιαύτην ὥραν εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν.

ΣΚΗΝΗ II.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(ἐγρηγοροῦσα.)

Τὴν νύκτα ἐν τῇ κοίτῃ μου ἐζήτησα
 ἐκεῖνον ὃν τοσοῦτον ἡ καρδία μου
 ἐνθέρμως ἀγαπᾷ· ἐζήτησα αὐτὸν
 ἀλλὰ δὲν εὔρον· οἴμοι! ἔλειπε μακράν.
 Ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ δὲν ἀπήντησε.
 α Ἄς ἐγερθῶ, ἐσκέφθην· εἰς τὰς ἀγοράς,
 εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατείας ἄς ἴδῶ,
 ἂν εὔρω τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀγαπητόν.»
 Ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ δὲν ἀπήντησεν. . .
 Συνήντησα τοὺς φύλακας τῆς πόλεως
 — α φρουροὶ τῆς πόλεως, μὴ ἴδετε
 ἐδῶ που τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀγαπητόν;
 εἰσήγησαν· παρῆλθον μάλιστα ἀπ' αὐτὸν
 καὶ . . .

(εἰσέρχεται ὁ ποιμὴν.)

εὔρον τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀγαπητόν
 καὶ δὲν θ' ἀφίσω πλέον ν' ἀπομακρυνθῆ
 ἀλλὰ πλησίον μου θὰ μένη ἕως οὔ
 εἰσέλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς
 εἰς τὸ δωματίον τῆς γεννησάσης με.

ΠΟΙΜΗΝ.

(πρὸς τὸν χορὸν.)

Σᾶς ἱκετεύω, κόραι Ἱερουσαλήμ
 σᾶς ἐξορκίζω εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν,
 εἰς τὰς χλωρὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς βύκακας,
 ὦ! μὴ τὴν ἐρωμένην ἐξυπνήσητε
 καὶ πρὶν θελήσῃ μὴ ἐγείρητε αὐτήν.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ I.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὰς ὁδοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Χορὸς ἀνδρῶν συγχείμενος ὑπὸ κατοίκων τῆς
 Ἱερουσαλήμ.

Ἡ συνοδεία τοῦ Σολομῶντος φαίνεται μακρόθεν.

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.

Τί φαίνεται μακράν κατὰ τὴν ἔρημον;
 τὴν χώραν ἐπλημύρησε τὸ ἄρωμα,
 τὸ νάρδον καὶ ἡ σμύρα καὶ ὁ λίβανος.

(Ἡ συνοδία παρέρχεται.)

ΠΡΩΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.

Τοῦ Σολομῶντος τὸ φορεῖον βλέπετε;
 ἐξήκοντα γενναῖοι περιβάλλουσι
 αὐτό· οἱ γενναϊότεροι τοῦ Ἰσραὴλ.
 Ῥομφαίαν πάντες φέρουσι· καὶ ἔμπειροι
 εἰσὶ καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς πόλεμον.
 Πρὸς τὸν μηρόν κρατοῦσι τὴν ρομφαίαν τῶν
 τοὺς πολεμίους πάντας ἐκφοβίζοντες.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.

Τοῦ βασιλέως τὸ φορεῖον σύγκειται
 ἐκ ξύλου τοῦ λιθάνου· καὶ αἱ στῆλαί του
 εἰσὶν ἐξ ἀργυρίου· τὸ ἀνάκλιτον
 χρυσοῦν καὶ ἡ ἐπίβασίς του ἀργυρᾶ.
 Ἐντὸς αὐτοῦ ἰδοὺ παρθένος εὐμορφος
 καλλίστη ὄλων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

ΧΟΡΟΣ ΑΝΔΡῶΝ.

(Ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς γυναῖκας αἰτίνας
 εἰς κεκρυμμέναι ἐντὸς τῶν οἰκιῶν.)

Κόραι Σιών, ἐξέλθετε καὶ ἴδετε

τὸν βασιλέα Σολομῶντα φέροντα
τὸν στέφανον ὃν ἔθεσεν ἡ μήτηρ του
περὶ τὸ μέτωπον τὸ ἐνδοξον αὐτοῦ
καθ' ἣν ἡμέραν οὗτος ἐνουμφεύετο,
ἡμέραν καθ' ἣν ἦτο ὄλος ἰλαρός.

ΣΚΗΝΗ II.

Ἡ σκηνή, εἰς τὴν γυναικωνίτην.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ἦραία εἶσαι, φίλη μου, περικαλλής·
οἱ ὀφθαλμοί σου, ὀφθαλμοὶ περιστερᾶς,
ὑπὸ τὸ περικάλυμμά σου λάμποντες·
τῆς κόμης σου αἱ τρίχες αἱ πυκνόταται
πρὸς ποιμνία αἰγῶν παρομοιάζουσι
κρεμμύματα εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Γαλαάδ.
Ἄγέλην δὲ προβάτων οἱ ὀδόντες σου
προβάτων πρὸ μικροῦ λουσθέντων καὶ

[λευκῶν,
δεδύμων ὄλων· καὶ τὰ χεῖλη σου πτυχή
πορφύρας· λιγυρὰ, γλυκεῖα ἡ φωνή.

Ἡ παρειὰ σου λέπυρον ροιᾶς
ὑπὸ τὸ περικάλυμμά σου θάλλουσα.
Ὁ τράχηλός σου εἶναι πύργος τοῦ Δαυὶδ.
Δορκάδος οἱ μαστοὶ σου δίδυμοι νεβροὶ
κοιμώμενοι ἐν μέσῳ κρίνων εὐωδῶν.

ΣΚΗΝΗ III.

Ἐσπέρα.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ἦραία εἶσαι φίλη μου, περικαλλής,
οὐδὲν, οὐδὲν ὑπάρχει μὴ καλὸν εἰς σέ.

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

κάτωθεν τοῦ πύργου τοῦ γυναικωνίτου.

Ἐλθέ, μνηστή μου, πρὸς ἐμέ· νόμφη ἔλθε.
Ἄφες τὰ ὑψηλά, τὰ φοβερά αὐτὰ
οἰκήματα, τὰς τῶν λεόντων φωλεάς,
τὸ καταγώγιον λεοπαρδάλεων.

ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἡ Σουλαμίτις τὸν θεωρεῖ.

Μὲ ἐνεθάρρυνες, μὲ ἐκαρδίωσες
ὦ νόμφη προσφιλῆς μ' ἐν μόνον βλέμμα σου
μὲ ἕνα βόστρυχόν σου κυματίζοντα
εἰς τὸν λευκὸν ὡς τὴν χιόνα τράχηλον.
Γλυκεῖαι αἱ ὠπεῖαι σου, μεθύουσιν
ὑπὲρ τὸν οἶνον ὑπὲρ τὰ ἀρώματα·

ὦ νόμφη, μέλι ἀποστάζουσι γλυκῶ
τὰ χεῖλη ταῦτα· γάλα δὲ ἡ γλῶσσά σου.
Ἄλλ' εἶναι κῆπος κεκλεισμένος, φίλη μου,
εἶναι πηγὴ ἐσφραγισμένη ἡδονῶν.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Ἄλλ' εἰς τὸν κῆπον τοῦτον μόνον δύναται
ὁ φίλος νὰ εἰσέλθῃ τῆς καρδίας μου
νὰ δρέψῃ τ' ἄνθη ὅσα θάλλουσι δι' αὐτόν.

τείνει πρὸς αὐτόν τὴν παρειὰν ἣν ἀσπάζεταιται
ὁ ποιμὴν.

ΠΟΙΜΗΝ.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐτρύγησα
ἐτρύγησα καὶ μύρον καὶ ἀρώματα
καὶ γάλα ἔπια καὶ οἶνον ἔπια.

πρὸς τὸν χορὸν.

ὦ φίλοι, τώρα μεθυσθεῖτε, πιέτε·
καὶ χαιρετήσατε τὴν εὐτυχίαν μου.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΜΟΝΗ.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ μόνη.

Καθεύδω· ἀλλὰ ἡ καρδιά ἀγρυπνεῖ.
Δὲν εἶναι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἡ φωνή·
τὴν θύραν κρούει· « ἀνοιξόν με φίλη μου
» περιστερὰ μου ἀνοιξόν τὴν θύραν σου
» τὴν κεφαλὴν μου δρόσος περιέβαλλε
» ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς τὴν κόμην ὕγρανε.
» — Ἄλλ' ἐξεδύθην πλέον τὸν χιτῶνά μου
» καὶ πρὸ μικροῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ λουτροῦ.
Καὶ τότε ὁ ἀγαπητός μου ἔτεινε
τὴν χεῖρ' ἀπὸ τοῦ παραθύρου πρὸς ἐμέ·
Συνεκινήθην ὅλη· καὶ ἐγεύρομαι
ν' ἀνοιξῶ· σμύρναν ἔσταζον αἱ χεῖρές μου
μὲ σμύρναν καὶ τὸ κλειθρον περιέβρεξα
τὴν θύραν ἤνοιξα, ἀλλ' ὁ ἀγαπητός
παρῆλθεν· ἄφαντος αὐτὸς ἐγένετο
ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του μὲ ἐτάραξεν.
ἐξέρχομαι ζητοῦσα· δὲν ἀπήντησα
αὐτόν· καλῶ ἀλλὰ φωνὴ δὲν ἀπαντᾷ.
Μὲ βλέπουσιν οἱ φύλακες τῆς πόλεως·
μὲ εἶδον περιτρέχουσαν οὕτω γυμνήν
μ' ἐπροπηλάκισαν, καὶ μ' ἐπλήγωσαν·

καὶ τῶν τειχῶν οἱ φύλακες μ' ἀφήρσαν
τὸ μόνον κάλυμμά μου, τὸν μανδύαν μου.

(πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ γυναικωνίτου)

Σᾶς ἰκετεύω κόραι Ἱερουσαλήμ
ἂν τὸν ἀγαπητόν μου ἀπαντήσητε,
εἰπέτε πρὸς αὐτόν, μὴ λησμονήσητε
εἰπέτε πῶς ἐτρώθη ὑπὸ ἔρωτος.

ΧΟΡΟΣ.

Ὡραία κόρη, τόσον εἶναι κάλλιστος
καὶ τόσον ὑπερέχει τῶν λοιπῶν θνητῶν
ἵστε τὰ πάντα λησμονεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ,
μὲ τόσον θέρμην ἰκετεύουσα ἡμᾶς ;

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Εἶναι λευκὴ ἡ ὄψις του· ἡ παρεῖα
ρόδόχρους· ἐξ ἀπειρῶν διακρίνεται,
Ἡ κεφαλὴ του εἶναι καθαρὸς χρυσός.
Οἱ βόστρυχοι αὐτοῦ μακροὶ, κυμαίνονται
εὐώδεις· ὡς περιστεραι οἱ ὀφθαλμοί,
ὡς μέλαιναι περιστεραι λουόμεναι
ἐντὸς τοῦ γάλακτος· ἀπὸ τὰ χεῖλη του
τὸ μέλι ῥέει· καὶ αἱ χεῖρες τορευταί.
Τὸ στήθος του ὡς τοῦ ἐλέφαντος ὄστουν·
οἱ πόδες του ὡς ἀνδριάς μαρμάρινος.
Καὶ μεγαλοπρεπὴς καθὼς ὁ Λίβανος
ἡ θεὰ του· καὶ ὡς ὁ κέδρος εὐμορφος·
λαλεῖ ἠπίως καὶ λαλεῖ γλυκύτατα
τὴν χάριν διαχέων περὶ ἑαυτόν.
Ἴδου, ἰδου ᾧ κόραι Ἱερουσαλήμ,
ὅποῖος τῆς ψυχῆς μου ὁ ἀγαπητός.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Καὶ ποῦ ἐπῆγεν, ᾧ καλλίστη γυναικῶν
ὁ ἐραστής σου ποῦ τὸ βῆμα ἔφερε
ἵνα ζητήσωμεν καὶ εὕρωμεν αὐτόν ;

Οἱ ἐρασταὶ συναντῶνται.

Ἡ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Κατῆλθεν εἰς τὸν κηπόν του· τὰ ἄνθη του
κατῆλθε νὰ συλλέξῃ καὶ τὰ κρίνα του.
Αὐτὸς ἀνήκει εἰς ἐμέ· κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ
ἀνήκω ὅλη εἰς αὐτόν διὰ παντός,
εἰς τὸν ποιμένα ὅστις ἄδων ὀδηγεῖ
ἐν μέσῳ κρίνων τὰ λευκά του πρόβατα.
(ἀκολουθεῖ).

2. ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον Α΄.)

ΠΡΑΞΙΣ ΗΕΜΠΤΗ.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ γυναικωνίτῃ τοῦ Σολομῶντος.

ΣΚΗΝΗ Ι.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὡραία εἶσαι, ὡς ἡ Θέρσα, φίλη μου·
 χαριεστάτη, ὡς ἡ Ἱερουσαλήμ·
 ἀλλ' ὡς στρατὸς συντεταγμένος φοβερά·
 Ἄπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀπ' ἐμοῦ·
 ἀπόστρεψον διότι με ταραττουσι.
 Ἡ κόμη σου καθὼς ἀγέλη ἐξ αἰγῶν·
 καὶ οἱ ὀδόντες σου λευκοὶ ὡς πρόβατα,
 ὡς πρόβατα λευκά, λουσθέντα πρὸ μικροῦ·
 Ἡ παρεῖά σου καθὼς λέπυρον ροιᾶς.
 καὶ ὡς σπαρτίον κόκκινον τὰ χεῖλη σου·
 γλυκεῖα ἡ φωνή σου καὶ περιπαθής . . .

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

(Ἔξωθεν.)

Ἐξήκοντα βασίλισσαι καὶ παλλακαὶ
 ὑπάρχουν ὀγδοήκοντα περικαλλεῖς·
 ἀλλὰ τελεία, εὐμορφος περιστερὰ
 ὑπάρχει μία μόνη, ἡ μονογενὴς
 καὶ ἡ πεφιλημένη τῆς μητρὸς αὐτῆς.
 Τὴν εἶδον πᾶσαι αἱ λοιπαὶ νεάνιδες
 καὶ ἀνεκήρυξαν αὐτὴν εὐδαίμονα·
 Τὴν εἶδον καὶ ὑπερεπήνεσαν αὐτήν.

ΣΚΗΝΗ Η.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Τίς αὕτη ἡ τὸ βλέμμα ἔχουσα ὑγρὸν,
 γλυκὺ, εἰς τῆς πρωΐας ἡ ἀκτίς ;
 ἂν ᾖται ὅπως ἡ σελήνη εὐμορφος
 καὶ ἂν ἀγνὴ ὡς τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτίς,
 ἀλλ' ὅμως εἶναι ὑπερήφανος καθὼς
 πρὸς μάχην παρατεταγμένη στρατιὰ.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(ἔξωθεν στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὰς γυναῖκας
τοῦ γυναικωνίτου.)

Κατέβην εἰς τὸν κῆπον ὅπου καρφαὶ
πυκναὶ βλαστάουσι· κατέβην νὰ ἰδῶ
τὴν χλόην τῆς κοιλάδος καὶ τὴν ἄμπελον
ἂν ἦνθισεν, ἂν ἔχη ἄνθη ἢ ροιὰ·
ἢ ἄφρων! εἰς τὰς χεῖρας περιέπεσα
ἀκολουθίας ἡγεμόνος ἰσχυροῦ.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ (τοῦ γυναικωνίτου.)

Ἐπίστρεψε, ἐπίστρεψε νὰ ἴδωμεν
ὦ Σουλαμίτις, τὴν ὠραίαν σου μορφήν.

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ (τοῦ γυναικωνίτου),

Τί ἔχει θαυμαστόν ἡ Σουλαμίτις σας;
Ἐδῶ ἰδέτε τοῦ Μαχαναὶμ χορόν.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Εἶναι κομφιοὶ οἱ πόδες σου, κομφιότατοι·
ἢ κλίσις τῆς ὀσφύος σου χαρίεσσα.
τὰ στέρνα σου τεχνίτου ἔργον ἄριστον.
ὡς αἴτου θυμωνία τὸ ἀνάστημα
μὲ ἄνθη κρίνων περιστοιχιζόμενον.
Δορκάδος οἱ μαστοὶ σου δίδυμοι νεβροί·
ὁ τράχηλός σου πύργος ἐλεφάντινος·
οἱ ὀφθαλμοὶ σου, ὡς αἱ λίμναι Ἐσεβῶν.
Ἡ ῥίς σου πάλιν εἶναι ὑπερήφανος
καθὼς ὁ πύργος τοῦ λιθάνου ὁ φρουρῶν
τὰς ἀγυιάς τῆς Δαμασκοῦ· ἡ κεφαλὴ
ἀνάσσης εἶναι κεφαλὴ βασιλική·
οἱ πλοκαμοὶ σου, οἱ χυνόμενοι χρυσοί,
ἔμὲ τὸν βασιλέα σου ἐδέσμευσαν.
Ὡ πόσον ἡ ἀγάπη σου ἡ δυπαθῆς
θὰ εἶναι! πόσον μὲ ὑπόσχεται τρυφήν!
ἔχεις, ὡς δένδρον φοίνικος, ἀνάστημα
καὶ ὡς οἱ βότρυες αὐτοῦ τὸ στήθος σου.
καὶ εἶπον—θὰ ἀνέλθω εἰς τὸν φοίνικα
κ' ἐγὼ τοὺς βότρυες σου θὰ δρέψω πρῶ-

[τιστος·

θὰ κλίνω εἰς τὸ στήθος σου ν' ἀναπαυθῶ·
τὰ χεῖλη μου θὰ ὑγρανοῦν ἐπὶ τὰ χεῖ-
[λη σου,
καὶ θὰ ροφήσω μέθην καὶ θὰ ναρκωθῶ
γλυκεῖαν νάρκην ἐραστοῦ εὐδαίμονος.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(πάντοτε ἀρνούμενη καὶ μονήρης·)

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν ἀνήκω καὶ αὐτὸς
ἔμὲ ἀναλογίζεται κ' ἐμὲ ποθεῖ.

ΣΚΗΝΗ III.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ (σπεύδουσα πρὸς τὴν
ἐραστὴν αὐτῆς.)

Ἐλθέ ἀγαπητέ μου· ἄς ἐξέλθωμεν·
ἄς τρέξωμεν εἰς τοὺς χλοάζοντας ἀγρούς,
εἰς τὸ μικρὸν χωρίον μας ἄς σπεύσωμεν·
ἐκεῖ θὰ ἐγειρώμεθα πρῶτ', πρῶτ',
νὰ βλέπομεν ἂν ἦνθισαν κί ἄμπελοι,
ἂν ἄνθη τὰς ροιάς ἡμῶν ἐστόλισαν.
ἐκεῖ θὰ δώσω καὶ τὰ στήθη μου εἰς σέ,
τὴν κεφαλὴν σου τὴν καλὴν θαυπέουσα.
Τοῦ μανδραγόρα διεχύθη ἡ ὄσμη,
καὶ εἰς τὴν θύραν ὠραϊότατοι καρποὶ
ἰδὲ, σωρεύοντα· ἐγὼ ἐσώρευσα
κ' ἐφύλαξα αὐτοὺς πρὸς χάριν μόνον σοῦ.
Ὡ! διατί δὲν εἶσαι ἀδελφός μου; διατί
νὰ μὴ θηλάσῃς εἰς τὰ στήθη τὰ αὐτὰ;
θὰ ἡδυνάμην τότε νὰ σὲ ἀσπασθῶ
ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὅλου ἀσφαλῶς,
χωρὶς νὰ δύνανται νὰ μὲ χλευάσωσιν.
Ἐλθέ μαζύ μου εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς
εἰς τὸ δωματίον τῆς γεννησάσης με,
νὰ σὲ προσφέρω ἐκ καρποῦ ροιάς ζωμῶν
καὶ οἶνον ἀνθοσμῖαν εὐωδέστατον.

(Πίπτει κάτωχρος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐρα-
στοῦ αὐτῆς καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἐσθεμμένην)

Ἡ δεξιὰ τοῦ μὲ ἐναγκαλίζεται
κρατεῖ τὴν κεφαλὴν μου ἢ εὐώνυμος.

ΠΟΙΜΗΝ (πρὸς τὸν χορόν.)

Σᾶς ἱκετεύω, κόραι Ἰερουσαλὴμ,
καὶ σᾶς ὀρκίζω εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν
εἰς τὰς χλωρὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς ῥύακας,
ὦ! μὴ τὴν ἐρωμένην ἐξυπνήσητε
καὶ πρὶν θελήσῃ μὴ ἐγειρήτε αὐτήν.

(Ὁ ποιμὴν λαμβάνει αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην
τοῦ καὶ ἀναχωρεῖ λαθραίως ἐκ τοῦ γυναικωνίτου
βαδίζων πρὸς τὸ χωρίον αὐτῶν.)

ΣΚΗΝΗ IV.

(Τὸ χωρίον τῆς Σουλαμίτιδος.)

ΧΟΡΟΣ.

(Βλέπων τὴν Σουλαμίτιδα, ἣτις φέρεται κοιμη-
μένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.)

Τίς αὕτη, ἣτις ἐκεῖ κάτω φαίνεται,
ἐκ τῆς ἐρήμου ἐρχομένη; ἴδετε
εἰς τὴν θερμὴν ἀγκάλην ἀναπαύεται
εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς.

ΠΟΙΜΗ Δ.

(Καταθέτει τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ὑπὸ τὴν μη-
λίαν ἐν τῇ αὐτῇ τῆς μητρικῆς οἰκίας καὶ ἐξε-
γείρει τὴν κόρην).

Ἰδοὺ εἰς τὴν μηλίαν σὲ κατέθεσα·

(δεικνύει τὸν αἶκον).

Ἰδοὺ ὁ οἶκος τῆς μητρὸς ὃν ἔλεγες.
ἐκεῖ τὸ πρῶτον εἶδες τῆς ἡμέρας φῶς

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Καὶ τώρα ἐπὶ τῆς καρδίας σου αὐτῆς
καθὼς σφραγίδα θεὸς με' καὶ ὡς ἄλυσαι
ἀς συνδεθῶσιν οἱ βραχίονες ἡμῶν.
Ὁ ἔρωσ εἶναι κραταῖος ὡς θάνατος,
τὸ πάθος εἶναι ἄκαμπτον ὡς κόλασις,
καὶ τὰ περίπτερα αὐτοῦ περίπτερα
πυρός. Τὰ βέλη του πυρὸς Ἰεχοβὰχ.

Ο ΣΟΦΟΣ.

(Ἐμφανιζόμενος ὅπως ἐκφέρει τὸ συμπέρασμα
τοῦ ποιήματος).

Καὶ ὁ ὠκεανὸς αὐτὸς δὲν δύναται
νὰ σβέσῃ τὴν ἀγάπην, καὶ οἱ ποταμοὶ
δὲν δύνανται νὰ καταπνίξωσιν αὐτήν.
Ὁ Σολομὼν διὰ χρυσοῦ ἠθέλησε
τὴν κόρην ν' ἀγοράσῃ, ἥτις ἀγαπᾷ
τὸν εὐμορφον ποιμένα· ἐλησρόνησεν
ὅτι ὁ ἔρωσ ὁ ἀγνὸς δὲν ἀγοράζεται.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ σκηνὴ εἰς Σουλὲμ, ἐντὸς σκιάδος,
εἰς τὸ βάθος κήπου.

ΕἰΣ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΗΣ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΟΣ.

(Ἀγνοοῦσι τὴν ἀρπαγὴν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῆς)

Εἶναι πολὺ μικρὰ ἡ ἀδελφὴ ἡμῶν
καὶ δὲν κοσμεῖται μὲ μασοὺς τὸ σῆθός της
τί θὰ τὴν κάμωμεν ἂν τὴν ζητήσωσιν;

Ο ΕΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ.

Ἄς τὴν πωλήσωμεν· τί νὰ φυλάττωμεν
αὐτὴν ματαίως καὶ νὰ τὴν προσέχωμεν.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(Δ΄φνης ἐμφανιζομένη).

Ἐγὼ φυλάττω ἑμαυτήν· ὡς φρούριον
τὸ θάρρος ἔχω· ὡς ἐπάλξεις πάλιν ὄχυράς
τὸν ἔρωτα· ματαίως ἐπεχείρησεν
ὁ Σολομὼν ν' ἀλώσῃ τὴν καρδίαν μου.
Πικρῶς ἐταπεινώθη καὶ ἰδοὺ ἐγώ.

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

(Κάτω τῆς σκιάδος μετὰ τῶν παρανύμφων)

Ὠραία κόρη, νύμφη, ἥτις κατοικεῖς
τὸν κήπον τοῦτον, ἤδη οἱ παρανύμφαι
συνῆλθον καὶ σὲ περιμένουσιν, ἔλθε.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Ἐπόμενον μικρὸν εἰσέτι, ἡ στιγμή
κατάλληλος δὲν εἶναι· φύγε, φίλτατε,
κ' ἐπάνελθε ταχέως· ναί, ἐπάνελθε.

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.